

РЕШЕНИЕ

№ 189

гр. Варна, 05.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА в публично заседание на двадесет и трети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Диана В. Джембазова

Членове: Петя Ив. Петрова
Росица Сл. Станчева

при участието на секретаря Юлия П. Калчева
като разгледа докладваното от Петя Ив. Петрова Въззивно гражданско дело
№ 20223000500353 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по в.гр.д.№ 353/2022 г. по описа на Варненския апелативен съд е образувано по въззивна жалба на Б. Д. Л., подадена чрез адв. Д., против решение № 260017/03.06.2022 г., постановено по гр.д. № 605/2020 г. по описа на Варненския окръжен съд В ЧАСТТА, с която е уважен, предявления от И.Г.В.-К. срещу него иск по чл. 43, ал. 1, б. "а" от ЗН и е унищожено саморъчно завещание от 12.08.2016 г. на В.И.А., б.ж. на гр. Варна, поч. на 07.12.2019 г., обявено с протокол за обявяване на саморъчно завещание от 06.01.2020 г. на нотариус Веселин Петров, рег. № 205 на НК, с район на действие ВРС, с което В.И.А., ЕГН ***** е завещала на Б. Д. Л., ЕГН ***** собствеността върху цялото си движимо и недвижимо имущество, което ще остане след смъртта ѝ, тъй като завещателката към момента на съставянето му не е била способна да завещава.

Въззивникът е настоявал, че обжалваното решение е неправилно - постановено в нарушение на материалния и на процесуалния закон и е необосновано, като е молил за отмяната му в обжалваната част и отхвърляне на иска по чл. чл. 43, ал. 1, б. "а" от ЗН. Навел е оплаквания: че в разрез с резпоредбата на чл. 201 ГПК съдът кредитирал заключението на вещите лица,

вместо да го цени заедно с останалите доказателства; че изслушаните заключения на комплексните психиатрични и психологични експертизи не почивали на събрания доказателствен материал, а заключенията на експертите не кореспондирали с писмените и гласните доказателства, а съставлявали теоретични предположения, които съдът напълно възприел; че показанията на свидетелите на ищцовата страна били тенденциозни, предвид интересът им от унищожаване на завещанието;

Въззиваемата И.Г.В.-К., чрез адв. С. Л., е подала писмен отговор, с който е оспорила въззивната жалба и със съображения за неоснователността ѝ и за правилността на първоинстанционното решение в обжалваната част е молила за потвърждаването му.

Първоинстанционното решение не е било обжалвано и е влязло в сила в частите, с които са били отхвърлени исковете за прогласяване нищожността на саморъчно завещание на В.И.А. от 12.08.2016г. по чл. 42, б. „в“ от ЗН, тъй като завещателното разпореждане е противно на закона, в евентуалност на обществения ред и в евентуалност на добрите нрави и по чл. 42, б. „б“ от ЗН, вр. с чл. 25, ал. 1 от ЗН, като ненаписано и неподписано от завещателката;

С определение № 542 от 30.09.2022 г. съдът се е произнесъл по всички оплаквания на въззивника за процесуални нарушения и заявените в тази връзка искания по доказателствата, като е оставил същите без уважение.

В съдебно заседание пред настоящата инстанция страните, чрез своите процесуални представители са поддържали съответно въззивната жалба и отговора. Молили са за присъждане на разноските, като са възразили и по размера на адвокатските възнаграждения на осн. чл. 78, ал.5 ГПК.

Съдът на осн. чл. 269 от ГПК, след като извърши служебна проверка, намира обжалваното решение за валидно и допустимо в обжалваната му част, а по правилността му с оглед наведените оплаквания намира следното:

Предявеният пред Варненския окръжен съд от И.Г.В.-К. против Б. Д. Л. иск е по чл. чл. 43, ал. 1, б. "а" от ЗН за унищожаване на саморъчно завещание от 12.08.16г. на В.И.А. починала на 07.12.19г. В исквата си молба ищцата е сочила, че е законен наследник на В.И.А., която починала на 07.12.19г. След смъртта на последната, установила, че ответникът Б. Д. Л. се е легитимирал като собственик на имотите, притежавани от наследодателката ѝ А., въз основа на нейно саморъчно завещание от 12.08.16г., обявено по искане

на Л. от нотариус В. Петров, рег. № 205. Изложила е, че завещанието е унищожавемо, тъй като е било направено от лице, което по време на съставянето му не е било способно да завещава, поради заболяване и прогресиращи промени в психиката му, датиращи от 2013г.

Ответникът е оспорил иска по съображения, че завещателката е била способна да разбира и ръководи действията си към момента на съставяне на завещанието.

Установено е от доказателствата по делото, а и страните не спорят относно следното: Иищата е наследник по закон на В.И.А., б.ж. на гр. Варна, поч. на 07.12.2019 г. На 12.08.2016 г. В.И.А. е съставила саморъчно завещание, обявено с протокол за обявяване на саморъчно завещание от 06.01.2020 г. на нотариус Веселин Петров, рег. № 205 на НК, с район на действие ВРС, с което завещала на Б. Л. цялото си движимо и недвижимо имущество, което ще остане след смъртта ѝ. Към датата на съставяне на оспорваното саморъчно завещание (12.08.2016 г.), В.А. е била на 77 години и не е била поставена под пълно или ограничено запрещение. С влязло на 28.12.2016 г. в сила неприсъствено решение по гр.д. № 1880/2016 г. по описа на Варненския окръжен съд е развален, сключения на 06.04.2011 г. между В.А. като прехвърлител и Д.Е.Н. като приобретател договор за прехвърляне на недвижимия имот на В.А. – апартамент в гр.Варна, ж.к. Чайка срещу задължение на насрещната страна за издръжка и гледане на прехвърлителката. Със заявление от 20.09.2016 г. В.А. е оттеглила даденото на Е.Т.Н. (баща на Д.Е.Н.) пълномощно от 07.11.2012 г. за представляването ѝ пред пощи и куриерски служби за получаване и прашане на кореспонденция, за пред НАП и НОИ във връзка с декларации и данъци, за пред Общината и пред посочените банки за опериране с банковите ѝ сметки, и за получаване на пенсията ѝ. С пълномощно от 06.02.2017 г. В.А. е упълномощила адв. Д.Н. с правата да дари собствения ѝ апартамент в ж.к. „Чайка“ – на Б. Л. и с права за снабдяване с документи тази връзка.

Съгласно чл. 43, ал. 1, б. "а" от ЗН, завещателното разпореждане е унищожавемо, когато е направено от лице, което по време на съставянето му не е било способно да завещава, а съгласно чл. 13 от ЗН, способно да завещава е всяко лице, което е навършило 18 години, не е поставено под пълно запрещение поради слабоумие и е способно да действа разумно.

Неспособни да действуват разумно са лицата, които не са поставени под запрещение, но поради слабоумие, душевна болест или друга причина, са в състояние на невъзможност да разсъждават нормално, липсва им здрав разум и не могат да ръководят и да разбират постъпките си. Дали това състояние е трайно или кратковременно, е без значение. Важното е да е съществувало по времето на извършване на завещанието. Необходими са две кумулативни предпоставки: първата /медицинска/ - наличие на заболяване, което може да пречи на лицето да разбира свойството и значението на извършеното и да ръководи постъпките си и втора /правна/ - това заболяване да е единствената причина, която препятства това лице да формира мотивирана воля, че извършваната сделка "завещание" означава разпореждане с цялото имущество /като съзнава какво се включва в това имущество/ в полза на конкретен правен субект и че тази сделка ще произведе действие след смъртта на завещателя. Завещателната дееспособност трябва да съществува към момента на изразяване на волята на завещателя, в случая със саморъчното завещание - към момента на изготвянето на завещанието в писмен вид и неговото подписване, като недееспособността, която предхожда или следва съставянето и подписването на завещанието, е ирелевантна.

В случая завещанието е от 12.08.2016 г., което е и релевантния момент на преценката относно възможността на завещателката да действа разумно, като за установавяване на този факт са разпитани свидетели, събрана е медицинска документация и са изслушани две експертизи на специалисти психиатри и психолози.

Свидетелят Е.Н. познава семейството на В.А. от 30 години, живее в съседен блок, били близки семейни приятели, често се събирали, гостували си. В. била библиотекар във ВВМУ, а по-късно имала и книжарница, от която свидетелят, заедно със съпругът ѝ преди години правел разноса на книги. Съпругът на В. починал около 2009 г., а през 2011 г. предвид че е останала съвсем сама, жената поискала семейството му да се грижи за нея. Затова и доколкото имала съображения относно действието на направено по-рано завещание в тяхна полза, поискала и сключила договора за издръжка и гледане с дъщеря им Д., който свидетелят и съпругата му изпълнявали. Последно видял В. през 2016 г., когато изчезнала и я търсили, а Б. Л. (ответникът) я бил отвел в гр.София. После разбрал, че веднага са я настанили

в дом за стари хора, а там нямали връзка с нея (телефонът ѝ не отговарял, а от дома им казвали, че ѝ е забранено да разговаря с други хора). В. била умна и интелигентна жена и до 2011 г. била добре. Тя се грижела за здравето си и редовно посещавала личния си лекар, а около 2013-2014 г. често и психиатъра си д-р М.. Тогава д-р М. им се обадила, че В. има депресия, а някъде през 2014 г. – 2015 г. ѝ издала и направление за лечение в психиатричното отделение в Терапията. В. се лекувала в болницата по свое желание. В този период тя се променила: започнала да забравя къде е сложила нещата си, да губи вещи; не можела да се ориентира (съседка се обадила на свидетеля да я приберат от тях, защото след като им гостувала В. настоявала, че е в нейната си къща); излизала да се разхожда на улицата по пижама, а друг път по пижама лежала по пейките; сприятелявала се с хора на улицата, била доверчива, станала наивна - пуснала една случайна жена да живее в дома ѝ като наемателка, а след това търсела съдействие да я изгони; държала много мръсно в дома си. През 2015 -2016 г. състоянието ѝ вече видимо било влошено, като д-р М. им казала, че жената страда от деменция. Тя все повече забравяла неща и хора, спирала непознати на улицата и ги канела в дома си, оплаквала се, че пенсията ѝ я няма и се наложило свидетелят да стои с нея при получаването ѝ, за да се увери, че служителите не я лъжат. През 2016 г. В. вече го упълномощила да получава пенсията ѝ и той запознал да ходи да я взема и да ѝ я предава. Случвало се жената да не се прибира у дома, да употребява повече алкохол и да лежи по пейките. Хората ѝ купували алкохол, за да се забавляват с това, а съседите после им се обаждали, за да се погрижат за нея и да я приберат.

Според свидетелката М.Н. (дъщеря на първия свидетел; приятелско семейство), В. била приятел на семейството ѝ, много харесван честен и интелигентен човек, с когото обичала да си общува. След като се разболяла жената станала неугледна, видът ѝ бил занемарен (облекло, коса) и държала много мръсно и разхвърляно в жилището си, дори само 3-4 дни след като те почиствали. Започнала да пие и я намирали да лежи на улицата. Станала много разсеяна и хаотична, променяла бързо мнението си, понякога не разпознавала баща ѝ или подминавала нея. Постъпвала и за лечение в психиатрия. През лятото на 2016 г. контактите им били прекратени с изчезването ѝ, за което родителите ѝ много се притеснили, не спяли и я издирвали няколко дни докато разбрали от съседите, че е отведена от в София

от ответника.

Свидетелката Р.М. е съседка на В., живее в същия вход на друг етаж и познава жената от 30 години. Последно видяла В. през август 2016 г., когато Б. отишъл да я вземе и стягали багажа ѝ. Него го видяла за пръв път през същото лято на 2016 г., когато идвал със семейството си на почивка и с една съседка ги упътили за жилището на В.. От В. разбрала, че са ѝ познати и при последното им посещение били притеснени от условията в които живее и искали да ѝ помогнат. Пак тя споделила пред свидетелката, че Б. я завел да ѝ издадат нова лична карта, защото загубила старата, купил ѝ протеза и очила, осигурил ѝ хоспис. Свидетелката е посочила, че В. забравяла понякога, но мислела че е от старостта ѝ. Не искала да се къпе и я придумвали да се изкъпе, но тя винаги си била „малко мърлява“. Не знае за болестта ѝ, но е виждала в дома ѝ лекарства. Освен, че В. отслабнала не намирала промяна в нея до последно и не я е виждала да употребява алкохол. Знае, че В. е постъпвала в болница, но не знае за какво. До смъртта ѝ си разговаряли по телефона. Свидетелката е изложила и други факти за живота на жената, които обаче не са относими към изследваните такива и не касаят релевантния период. Б. дал тагава арпартамента на наематели.

Свидетелката Д.С.Н. е адвокат и познава В. от 2016 г. по повод развалянето на договора за издръжка и гледане. Б. и В. я потърсили. Сторило ѝ се, че В. е адекватна. Преди не я познавала, за да забележи промяна. Смята, че да забравиш или да повториш няколко пъти е характерно за възрастните хора и хора под емоция, а В. била възрастна жена, определено интелигентна и много емоционална. Тя се изразявала добре, знаела имената на приобретателката и нейните родители, обяснявала с подробности за случващото се във времето, казала че са и взели протеза, лична карта, питала за реда за нова лична карта. Няколко пъти ходели при нея с Б., като първо се занимавали с издаването на новата лична карта, а после и с изготвянето на завещанието. В средата на август 2016 г. се запознали, а щом приключили с документите, В. искала да прехвърли на Б. цялото си имущество. Била с Б., като написала сама в кантората завещанието и го подписала пред нея. По външния вид на В. не ѝ направило нищо лошо впечатление, но когато посетила за първи път жилището ѝ в ж.к. Чайка се отвратила- било отрупано с мръсотия и вехтории и най-мръсното от всички, които е посещавала (имало мръсни чинии с мухлясала храна). След преместването на В., апартаментът

бил даван под наем. Осъществявала контакт с жената и след настаняването ѝ в дома, като в поведението ѝ не забелязала нещо, което да ѝ направи впечатление и да мисли, че тя е болна от деменция. Случвало се В. да повтаря едно и също по няколко пъти, но го отдавала на възрастта ѝ.

От приложената медицинска документация за здравословното състояние на завещателката се установява, че жената е имала оплаквания и е търсила помощ от специалист психиатър (д-р М.) още след смъртта на съпруга ѝ през 2008 г., като първоначално ѝ е поставена диагноза „рекурентно депресивно разстройство“. През 2009 г. е спряла да ходи на работа и са изпъкнали когнитивни и паметови симптоми – започнала да забравя, ставала обърката, повтаряла многократно едно и също. През 2013 г. ѝ е поставена психиатрична диагноза „органични разстройства на настроението“. От проведено образно изследване през м. 03.2012 г. са установени корова атрофия, склеротични промени в интракраниалните кръвоносни съдове, хиподенсна лезия в понса в ляво – хроничен лакунарен инфаркт. На 31.01.2013 г. жената е постъпила за лечение в психиатрична клиника с диагноза „органично разстройство на настроението“ и там е отчетен резултат от изследване с данни за преддементно когнитивно нарушение. Според амбулаторен лист от 01.08.2013 г. на д-р Войнов – психиатър, към тази дата жената е с диагноза „органични разстройства на настроението“ с данни, че е обективно контактна, емоционално лабилна с изразена астенична симптоматика. Хоспитализирана е отново на 29.10.2014 г. и изписана с диагноза – „рекурентно депресивно разстройство- умерено тежък епизод, с корова и подкорова деменция“ като проведеното изследване (КТ на глава) установява корова атрофия, левкоенцефаломалия, артеросклероза. За трети път В.А. е хоспитализирана (в психиатричен стационар), на 25.05.2015 г. с диагноза „рекурентно депресивно разстройство, смесена корова и подкорова съдова деменция“, като според анамнезата, жената се оплаквала от потиснато настроение, тревожност, чувство за вина, паметови проблеми (забравяла скорошни събития), не можела да борава с пари. В етапната епикриза на д-р М. от 20.04.2015 г., В.А. е с диагноза „органични разстройства на настроението (афективни разстройства) и смесена корова и подкорова съдова деменция“.

Установяването на факта на здравословното състояние на ищцата е в

компетентността на вещите лица и предмет на назначените две комплексни експертизи, като с оглед заключенията на специалистите и останалите доказателства, съдът формира извода по въпроса дали към датата на завещанието 12.08.2016 г., В.А. е била способна да завещава. Окръжният съд е допуснал и изслушал заключението на вещите лица д-р Т.А. – специалист психиатър и К.К. д-р по кл.психология, специалист клиничен психолог по комплексната съдебно-психиатрична и психологична експертиза, а след оспорването ѝ – и повторна комплексна съдебно-психиатрична и психологична експертиза с участието на шест вещи лица – доц. Д-р С.В., д.м., д-р К.К., д-р Р.Б.а, кл. психолог Р.Г., кл.психолог Н.С. и психолог Н.М.. Експертизите са изготвени от множество утвърдени специалисти – психиатри и психолози и са пълни, ясни и обосновани, като даденото заключение в двете експертизи е в един и същ смисъл, а повторната разширена такава не е и оспорена от страните, поради което и изводите на вещите лица се кредитират изцяло от съда. Вещите лица и в двете експертизи са посочили наличието по делото на богата медицинска документация, свързана с психичното и соматично състояние на посмъртно освидетелстваната А., като в експертното обсъждане са посочили и обсъдили конкретните данни за състоянието на завещателката, неговото развитие в годините и конкретно към датата на завещателното разпореждане. Затова е неоснователно оплакването на въззивника, че експертизите не почивали на събрания доказателствен материал, а заключенията на експертите не кореспондирали с писмените и гласните доказателства, а съставлявали теоретични предположения. Според вещите лица по повторната експертиза, данните от медицинската документация и проведените психологични и образни изследвания дават достатъчно основания да се приеме, че В.А. е страдала от Смесена корова и подкорова деменция. Данни за органични нарушения на главния мозък (корова атрофия, разширени вентрикули, хроничен лакунарен инфаркт) се откриват още в образното изследване от 03.10.2012 г. При хоспитализацията в началото на 2013 г. е отчетен когнитивен дефицит. Смесената корова и подкорова деменция е описана в епикриза от 10.11.2014 г., както и в последващата от 2015 г. През годините заболяването е прогресирало, като към 12.08.2016 г. дементния синдром е бил лек към умерено тежък. Към датата 12.08.2016 г. В.А. не е била в състояние да разбира свойството и значението на извършените действия и не е била способна да се грижи сама за

себе си. Прогресиращото психично заболяване на А. /смесена корова и подкорова деменция/ я е лишило от възможността да функционира самостоятелно и да се грижи за себе си. Това я е направило зависима от грижите на други хора. На базата на това, което сочат медицинските изследвания когницията е засегнала цялата личност, всички психични сфери, които пречат на А. да бъде с годностите на нормалната личност. Нарушената когниция и съпътстващата безпомощност предопределят улеснено поддаване на внушения и манипулации. Деменцията протича с влошаване на клиничната картина и със снижаване на функциите, като заболяването е необратимо. Деменцията не претърпява обратен ход, макар да е възможно в отделни периоди да се забави влошаването или страдащият от болестта да изглежда видимо по-добре. Според вещите лица, към 12.08.2016 г. В.А., не е била в състояние да разбира свойството и значението на постъпките си и особено на по-сложни казуси, каквото е например изготвянето на едно завещание, което изисква една по-задълбочена преценка в дългосрочен план. Експертите са работили на база конкретната медицинска документация за състоянието и лечението на А., в която са били налични и данните от психологичните изследвания с тестова психодиагностика, правени в условията на лечение в психиатрично отделение. Измерена е била степента на когнитивно увреждане чрез специализирани нервно психологични методики („Миниментъл стейт екзимейшън“). Използвани са и методики свързани с вербална и семантична флуентност - препоръчани в Стандарта за лечение и оценка на деменции за специалност „Нервни болести“. Направени са няколко изследвания на В.А. в рамките през една година, от които е установено, че същата страда от различна степен на когнитивна увреда. Така В.А. е изследвана с Теста на Рейвън, който не предполага заучаване на никакви знания и умения и отчита спада на вродения интелект. Вещите лица са отговорили на всички поставени им въпроси, като в съдебно заседание при изслушването им са дали и допълнителни разяснения. Посочили са, че при В.А. се наблюдава спад на интелигентността до патологична степен на лека умствена изостаналост, което се дължи на заболяването ѝ (не е била със снижен интелект преди заболяването, а напротив). При разговор с нея е можело да има наченки на фасадна интелигентност, но това е било само едно привидно нейно състояние или нещо заучено. Истинското проявление на заболяването е отчетено от специалните тестове и задачи. Експертите са посочили, че хората, които имат

добро интелектуално развитие се опитват да игнорират заболяването си и да покажат, че са добре, че не са засегнати от болестта, но обективната действителност показва друго. Според тях, В.А. се е занимавала с литература. обичала да чете книги, имала е и много други умения, т.е. тя дълго време се е опитвала да компенсира дефицита си и дори да го прикрива и ако не е било извършено задълбочено изследване е нямало как да се предполага и разпознае подобен дефицит. Според вещите лица, болните като В.А. подлежат на внушение и те могат да бъдат лесно контролируеми. За възможността за обработка на факти и състояния, те повтарят заученото и привидно изглеждат, че са разбрали какво им се говори, но всъщност не могат да разберат последствията от съгласието си с нещо или от някое свое действие. В.А. дори и да е осъзнавала, че подписва завещание, не е била в състояние да разбира в дългосрочен план какви ще са последиците от нейните действия. Тя е нямала вече абстрактно логично мислене, което да ѝ служи и в случая да бъде отговорна за действията си. Промяната в състоянието ѝ е била тотална, а също и в мисленето и в поведението ѝ. Според вещите лица на базата на това, което сочат медицинските изследвания когницията е засегнала цялата личност, всички психични сфери, които са пречели на жената да бъде с годностите на нормалната личност. Състоянието ѝ я направило зависима от грижите на други хора, а от тук и заключението, че нарушената когниция и съпътстващата безпомощност предопределят и улесненото ѝ поддаване на внушения и манипулации. Не като основен фактор, а в отговор на поставения им въпрос, специалистите са добавили, че евентуалната употреба на алкохол от страна на А. би влошило допълнително психичното и соматичното ѝ състояние. То, обаче видно от цялостните заключения на експертите не е определящо за извода по въпроса дали към датата на завещанието 12.08.2016 г., В.А. е била с годностите да завещава.

Заключенията на вещите лица са в пълен синхрон с обсъдената по-горе медицинска документация, а свидетелските показания на свидетелите също им кореспондира. Една част от свидетелите (тези на ищцовата страна – Е.Н. и М.Н.) познават В. много добре, тъй като са близки приятели и са общували често и от много години и по тази причина са могли да видят промяната в психичното състояние на жената към релевантния момент и са могли да отчетат видимите нарушения в психичните ѝ годности. Затова и поради пълното им съответствие с медицинските документи и със заключенията на

вещите лица, съдът напълно ги кредитира. Именно поради изложеното няма основание съдът да се съмнява в достоверността им и да ги игнорира заради евентуална заинтересованост на тези свидетели (във връзка с евентуално завещание или с разваления вече договор за издръжка и гледане). От друга страна, показанията на свидетелката Д.Н. почиват на впечатления само по повод работата ѝ като адвокат- тя не е познавала В. преди лятото на 2016 г. и не е имала впечатления отпреди за сравнение на евентуалната ѝ промяна и спада в интелектуалните ѝ годности, а при срещите им В. е била придружавана от ответника Л.. Свидетелката М. също не е била толкова близка на В.А. и е общувала с нея спорадично. Независимо от това показанията на тези свидетели също са ценни с оглед данните, че и св. Р.М. и Д.Н. са забелязали, че В. е забравяла някои неща или е повтаряла по няколко пъти нещо, както и че в дома ѝ през лятото на 2016 г. е било изключително мръсно и занемарено, а св. М. – и занемарения външен вид и хигиена на В., но са сочили да са го отдали на възрастта ѝ или на навиците ѝ. Данните от тези свидетели за нормалната комуникация на В.А. напълно кореспондират с казаното от вещите лица за възможността поведението на В. да е привидно разумно и тя да може при обработка на факти и състояния да повтаря заученото и привидно да изглежда, че разбира, но в действителност да не разбира последствията от съгласието си с нещо или от някое свое действие.

Предвид всичко изложено, се налага извода, че към датата на съставяне на оспорваното саморъчно завещание – 12.08.2016 г. В.А. е страдала от психично заболяване „смесена корова и подкорова деменция“, което е единствената причина, тя да е била неспособна към тази дата да действа разумно. Налице са предпоставките на чл. 43, ал. 1, б. "а" от ЗН и завещателното разпореждане е унищожавемо, защото е направено от лице, което по време на съставянето му не е било способно да завещава.

До този извод е достигнал в решението си и окръжния съд, поради което решението му в обжалваната му част е правилно и следва да бъде потвърдено.

С оглед изхода на спора, не се налага промяна в присъждането на разноските от първата инстанция, а за настоящата на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК Б. Д. Л. следва да заплати на И.Г.В.-К. сторените от последната разноси във въззивното производство, представляващи платено адвокатско възнаграждение от 6 200 лв. по приложен списък по чл. 80 ГПК, изчислено по

Наредба 1/2004 г. (ред. ДВ бр.88/04.11.22 г.), което не е прекомерно по см. на чл. 78, ал.5 ГПК.

По изложените съображения, Апелативен съд гр.Варна,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260017/03.06.2022 г., постановено по гр.д. № 605/2020 г. по описа на Варненския окръжен съд **В ЧАСТТА**, с която на осн.чл. 43, ал. 1, б. "а" от ЗН е унищожено саморъчно завещание от 12.08.2016 г. на В.И.А., б.ж. на гр. Варна, поч. на 07.12.2019 г., обявено с протокол за обявяване на саморъчно завещание от 06.01.2020 г. на нотариус Веселин Петров, рег. № 205 на НК, с район на действие ВРС, с което В.И.А., ЕГН ***** е завещала на Б. Д. Л., ЕГН ***** собствеността върху цялото си движимо и недвижимо имущество, което ще остане след смъртта ѝ, тъй като завещателката към момента на съставянето му не е била способна да завещава, по иска на И.Г.В.-К., ЕГН ***** против Б. Д. Л., ЕГН *****.

ОСЪЖДА Б. Д. Л., ЕГН *****, с адрес: гр. София, ж.к. „Надежда”, бл. 237, вх. Г, ет. 4, ап. 95 **ДА ЗАПЛАТИ** на И.Г.В.-К., ЕГН *****, с адрес: гр. Добрич, бул. „25-ти септември” № 25, вх. Г, ет. 2, ап. 5, сумата от 6 200 лв., представляваща сторени разноси за адвокатско възнаграждение за защита във въззивното производство.

Решението може да бъде обжалвано пред ВКС на РБ, в едномесечен срок от връчването му на страните и при условията на чл.280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____